

V nabídce byly školy různých stupňů a typů, poradenská zařízení na místní nebo kantonální úrovni aj. Po dobu konání konference byla otevřena výstava ExpoQ, kde se mohli účastníci konference seznámit s profilem a činností různých organizací působících ve výchovném a profesním poradenství. V rámci výstavy se významnou měrou prezentovala zejména pořádající země.

Konference, která měla také výrazný společenský rozměr (účastníci byli např. oficiálně přijati na bernské radnici), v roce 2003 významně rozšířila tématický záběr několika předešlých konferencí pořádaných v Berlíně, Paříži a Varšavě. V roce 2004 navazují na setkání další dvě významné akce. Na konci června bude IAEVG spolupřátelovat v San Francisku sympozium věnované mezinárodním perspektivám kariéerního růstu. Následující mezinárodní konference IAEVG se uskuteční v září 2004 ve Španělsku a jejím hlavním tématem je poradenství, kariéerní růst a sociální inkluze.

Jiří Zounek

Seminář o Interkulturní školní realitě a vytváření „tolerančních programů“

Ve dnech 20. až 23. září 2003 se v bulharském Primorsku uskutečnil mezinárodní seminář s názvem *The intercultural school reality and the development of tolerance programmes*. Setkání bylo realizováno pod záštitou Rady Evropy a bulharského Ministerstva školství v rámci *Council of Europe in-service training programme for education staff*. Celkem se semináře zúčastnilo dvacet účastníků z různých zemí. Kromě zástupců pořádající země se do diskuse zapojili i teoretici pedagogiky, školní inspektoři a učitelé z Itálie, Kypru, Turecka, Švédska a USA. Česká republika měla svého zástupce z řad studentů doktorského programu Pedagogika na Ústavu pedagogických věd Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně.

Hlavními cíli semináře bylo poukázat na nutnost začleňování interkulturní výchovy do školní praxe, porovnat přístupy k interkulturní výchově v jednotlivých zemích a pokusit se pro interkulturní výchovu vytvořit společný projekt – tzv. toleranční program.

V přátelské atmosféře nejprve probíhaly diskuse o školských systémech participujících zemí, které postupně přešly v diskusi o možnostech aplikace interkulturní výchovy, o jejím místě v obsahových dokumentech škol apod. Přes rozdíly v názorech na dílčí otázky širokého tématu (např. na vhodnost dominantních přístupů k multikulturní výchově v hostující zemi), se účastníci na řadě základních otázek shodli. Kromě všeobecné shody nad potřebou začlenění interkulturní výchovy do výuky, prakticky všichni přítomní vyjádřili souhlas s tím, že by ve školách měla ve větší míře probíhat integrace, zejména dětí jiných etnik a národností. K dalším shodě došli účastníci při diskusích o přijímání dětí se speciálními potřebami do běžných tříd. Zde je vhodné zmínit, že v diskusi na téma integrace dětí se speciálními potřebami byly patrné rozdíly. Někdy zaznívaly sofistikované názory opřené o mnohaletou zkušenost, jiní naopak přiznali, že v dané problematice stojí teprve na začátku.

V závěru čtyřdenního semináře se účastníci pokusili vytvořit tzv. „toleranční program“, který by bylo možné aplikovat v různých evropských zemích. Tento cíl byl ovšem naplněn jen z části, což nemohli ovlivnit ani organizátoři ani účastníci. Při značné rozdílnosti jednotlivých vzdělávacích systémů, která je zapříčiněna národnostními odlišnostmi, se totiž ukázalo, že vypracování jednotného projektu, který by bylo možné bez dalších zásadních úprav aplikovat jak v Bulharsku, tak i v České republice, Itálii, Turecku, Švédsku nebo na Kypru, je prostě prakticky nemožné.

Celkově však považují seminář za přínosný. Účastníkům nabídli dobré příležitosti diskutovat a poznávat odlišnosti jednotlivých přístupů a systémů, uvědomit si nutnost mezinárodní spolupráce při tvorbě a rozvíjení interkulturních i jiných projektů. A konečně, seminář byl také akcí, na níž mohli účastníci navázat zajímavé pracovní i osobní kontakty.

Martin Skutil